

Arrest

nr. 65 107 van 26 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 5 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. VERVENNE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 mei 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 31 mei 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 juni 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 september 2010.

1.3. Op 5 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 6 april 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Dachila, Alexandrië, de Egyptische nationaliteit te bezitten en Kopt te zijn. U woonde samen met uw ouders en beide zussen. U had een internetwinkel en bent nooit politiek actief geweest.

Sinds januari 2010 werkte u als vrijwilliger in het opvangtehuis 'Anba Antonios' gesitueerd in Kilo 21 in Alexandrië dichtbij uw woonplaats. Dit tehuis werd gefinancierd door de orthodoxe kerk. Hier werden christenen opgenomen die omwille van hun geloof problemen ondervonden, of mensen die zich tot het christendom hadden bekeerd of zich wensten te bekeren. Via priester M.(...) kwam u in contact met deze 'onderneming'. U bracht deze mensen voedsel en boeken. Ook twee van uw vrienden, M.(...) en S.(...), deden hier vrijwilligerswerk.

Op 7 mei 2010, u was in uw winkel, werd u door drie leden van de Staatsveiligheid geslagen en bedreigd. U moest ophouden met het verspreiden van het christendom en ze wilden weten voor wie u 'werkte'. Er werd geen allusie gemaakt op uw werk voor het opvangtehuis. U bracht niemand van dit incident op de hoogte omdat u uw probleem niet nog erger wilde maken. De volgende dag veranderde u van telefoonnummer omdat u niet wilde dat u nog door iemand opgebeld werd. Hierna zette u uw leven 'gewoon' verder.

Op 14 mei 2010, het was rond middernacht, was u nog in uw winkel toen u door drie personen van de Staatsveiligheid verplicht werd deze te sluiten. U werd geblinddoekt en meegenomen in een auto naar een plek waar u mishandeld en ondervraagd werd. Weerom wilden ze weten voor wie u werkte, doch u slaagde erin geen namen prijs te geven. Twee dagen later werd u vrijgelaten. U keerde niet naar huis terug maar zocht uw toevlucht in het klooster in Dar Mina, King Mariott. De abt van het klooster, A.(...) K.(...), kende uw vader. U bracht hem van uw wedervaren op de hoogte. De abt bracht u in contact met ene G.(...) K.(...) die u een tweetal uur later oppikte en u meenam naar zijn villa waar u ongeveer twee weken, tot 30 mei 2010, verbleef. In deze periode verliet u het huis niet en had u geen contact met uw familie omdat u vreesde dat de telefoon werd afgeluisterd. Ondertussen contacteerde G.(...) een smokkelaar om u te helpen het land te verlaten. U en de smokkelaar verlieten Egypte via de luchthaven van Caïro. Hij had voor u een vals paspoort geregeld dat u tijdens de controles diende te tonen. De gegevens op dit document zijn u onbekend. Op 31 mei 2010 vroeg u hier asiel.

Sinds uw verblijf alhier hebt u van uw familie vernomen dat de 'Amn ad-Dawla' (Staatsveiligheid) verschillende keren naar uw huis is gekomen en u wilde arresteren. Uw familie is intussen verhuisd naar Assiout, waar ze een huis hebben, en hebben hier geen verdere problemen meer. Door het lezen van internetberichten hebt u vernomen dat intussen een aantal mensen die ook werkten in 'Anba Antonios' door de Staatsveiligheid zijn gearresteerd op 24 mei 2010 en ervan beschuldigd worden het christendom te verspreiden. Verder nieuws omtrent het lot van deze mensen hebt u niet.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (cgvs) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming omdat u de door u ingeroepen asielmotieven totaal niet aannemelijk hebt gemaakt.

Zo verklaart u sinds januari 2010 in het opvangtehuis 'Anba Antonios' te hebben gewerkt als vrijwilliger. Dient echter aangestipt dat uw kennis met betrekking tot dit opvangtehuis en de mensen die er werken bijzonder beperkt is. U gevraagd wie de verantwoordelijke van dit opvangtehuis was, moet u hierop het antwoord schuldig blijven. U gevraagd sedert wanneer dit tehuis bestaat, kan ook hierop geen antwoord formuleren en stelt deze vraag nooit te hebben gesteld (cgvs p.3). U gevraagd hoeveel mensen er hier werkten, stelt u dat er dat twee zijn. U gevraagd naar hun namen, geeft u M.(...) en S.(...) op. U dan logischerwijze gevraagd naar hun familienamen moet u hierop het antwoord schuldig blijven, een vaststelling die de nodige verbazing wekt daar jullie toch collega's waren (cgvs p.3). U dan verder gevraagd sedert wanneer deze beiden daar werkten, moet u ook hierop het antwoord schuldig blijven (cgvs p.5). U gevraagd hoe zij bij dit project betrokken raakten, kan u ook hierop geen antwoord geven (cgvs p.5). Gezien uw problemen gelieerd zijn met de activiteiten die u ontplooid in kader van dit tehuis, kan er van u een toch meer accurate kennis verwacht worden. Daarenboven is het niet meer dan logisch dat u en uw 'collega's' toch wel eens over jullie beweegredenen zouden hebben gesproken om zich voor dit tehuis in te zetten.

Ook wat betreft de door u beweerde arrestatie door de Staatsveiligheid op 7 mei 2010 dienen de nodige bemerkingen te worden gemaakt. Zo stelt u door drie leden van de Staatsveiligheid te zijn bedreigd en aangemaand uw 'verkondiging' van het christendom te stoppen (cgvs p.3). U gevraagd of u

uw vrienden in het 'Anba Antonios' hiervan op de hoogte heeft gebracht, stelt u dit niet te hebben gedaan. U naar de reden hiervoor gevraagd, geeft u aan dat u uw problemen niet erger wilde maken en men u had aangemaand niemand hiervan op de hoogte te brengen (cgvs pp.3-4). Gezien u zelf stelde dat op geen enkel moment verwezen werd naar het opvangtehuis (cgvs p.3) wekt het de nodige verbazing dat u, of via tussenkomst van uw priester, niet de moeite zou hebben genomen om uw collega's hiervan op de hoogte te brengen zodat ze op zijn minst zouden weten dat ze extra op hun hoede moesten zijn en ze erop voorbereid waren dat er iets zou kunnen gebeuren. Uw toch wel laconieke houding is des te meer onbegrijpelijk daar u zelf ook niet weet hoe de Staatsveiligheid bij u terecht is gekomen, u kunt slechts vermoeden door iemand te zijn verklikt (cgvs p.3). Een reden te meer om uw vrienden te waarschuwen op hun hoede te zijn. U hiermee geconfronteerd, geeft u aan dat het cgvs in dezer gelijk heeft, doch dat u vreesde te worden gestraft (cgvs p.4). Uw uitleg kan totaal niet overtuigen daar er toch van kan worden uitgegaan dat uw werk als vrijwilliger een enorme betrokkenheid veronderstelt, niet alleen ten opzichte van het tehuis maar ook ten overstaan van uw collega's aldaar, zodat het niet meer dan logisch is dat u alles in het werk zou stellen hen hiervan op de hoogte te brengen. De vaststelling dat u dit hebt nagelaten komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Gezien bovenstaande observaties kan ook uw verklaring op 14 mei 2010 nog eens te zijn opgepakt, niet overtuigen. Een appreciatie die nog versterkt wordt door volgende vaststelling. Zo stelde u aanvankelijk dat toen de drie personen in uw winkel binnenvielen, ze niet vertelden wie ze waren en u met hen moest meegaan. Even later stelt u dan expliciet dat ze op het moment dat ze uw winkel waren binnengekomen, ze wel degelijk gezegd hadden dat ze tot de Staatsveiligheid behoorden (cgvs p.4).

Het weinig geloofwaardige karakter van de door u aangehaalde asielmotieven wordt nog onderstreept door uw verklaringen aangaande uw reisweg. Zo verklaart u vanuit de luchthaven in Caïro het land te hebben verlaten in het gezelschap van een smokkelaar, A.(...) A.(...), die voor een vals paspoort zou hebben gezorgd. U gevraagd onder welke naam u reisde, gevraagd welke de op het document gebruikte geboortedatum was en gepeild onder welke nationaliteit u reisde kan u hierop geen antwoord geven. U gevraagd of er een visum in uw paspoort was opgenomen, kunt u slechts stellen niet te hebben gekeken. U vergoelijkt uw totale gebrek aan kennis door te stellen dat de smokkelaar u had aangeraden het document niet te bekijken. U dan logischerwijze gevraagd hoe u zou gehandeld hebben in geval van een controle, stelt u dat u moest doen wat de smokkelaar u opdroeg en dit de eerste keer was dat u in een dergelijke positie verkeerde en u daarenboven schrik had (cgvs p.2). Uw totale gebrek aan kennis wat betreft het door u gebruikte reisdocument en uw vergoelijking hiervoor kunnen totaal niet overtuigen daar een individuele controle tijdens een dergelijk traject meer dan waarschijnlijk is en er dan ook kan van worden uitgegaan dat de smokkelaar u tot in detail zou hebben voorbereid. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de smokkelaar u tot in Brussel vergezelde, een reden temeer waarom kan worden aangenomen dat u tot in de puntjes zou zijn voorbereid (cgvs p.2). Immers, gezien de kans reëel was dat u bij een controle tegen de lamp zou lopen, zou dit ook voor de persoon die u vergezelde, in casu de smokkelaar, wel eens ernstige problemen kunnen veroorzaken. Gezien bovenstaande observaties kan het cgvs zich geen beeld vormen van de wijze waarop u het land precies hebt verlaten, en ook deze vaststelling ondermijnt andermaal uw algemene geloofwaardigheid.

Verder kan het totaal niet overtuigen dat u weliswaar verklaart dat uw collega-vrijwilligers op 24 mei 2010 door de Staatsveiligheid werden opgepakt (u zou dit op het internet gelezen hebben), doch dat u totaal geen weet heeft van hoe het hun verder is vergaan. U gevraagd waar ze zich nu bevinden, stelt u dit niet te weten (cgvs p.3). U gevraagd of u informatie hebt over hun lot, geeft u aan niemand te hebben gecontacteerd. U naar de reden hiervoor gevraagd, stelt u niet te weten wie er precies zijn gearresteerd en dat u niemand kunt opbellen gezien 'ze' misschien onder surveillance staan. U gevraagd of u niet een van de u bekende priesters kunt contacteren, stelt u dat u niemand wil contacteren omdat uw ouders nog in Egypte zijn (cgvs p.5). Weerom biedt uw uitleg geen afdoende verschooning daar uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u sinds uw vertrek uit België nog geregeld contact heeft met uw ouders (cgvs p.2). Mocht er enig geloof kunnen worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven kan er van worden uitgegaan dat u al het mogelijke zou doen om informatie over uw collega's te vergaren. Dergelijke informatie is immers essentieel om uw vrees voor vervolging correct te kunnen inschatten en de vaststelling dat u dit nagelaten hebt zonder hiervoor een valabele verklaring te kunnen geven ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid.

Eenzelfde appreciatie kan gemaakt worden ten overstaan van uw bewering dat de Staatsveiligheid, die verschillende keren bij uw ouders was langsgekomen in Dachila, hen niet meer verontrust heeft sinds hun verhuis naar Assiout (cgvs p.2). U hiernaar gepeild stelt dat de Staatsveiligheid misschien niet over het adres in Assiout beschikte. U erop gewezen dat het voor deze betreffende dienst toch geen probleem kan zijn het adres te achterhalen, komt u niet verder dan te stellen dat u het eigenlijk niet weet (cgvs p.5). Mocht de Staatsveiligheid daadwerkelijk naar u op zoek zijn geweest en de moeite hebben genomen verschillende keren uw thuisadres in Dachila op te zoeken, dan kan er toch van

worden uitgegaan dat ze zich ook op het adres in Assiout zouden zijn komen vergewissen of u al dan niet daar verbleef. Het feit dat dit niet is gebeurd ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer. Uw identiteitskaart, geboorteakte en een attest waaruit blijkt dat u uw militaire dienst niet heeft moeten doen omdat u 'enige' zoon was (cgvs p.4). Deze documenten hebben betrekking op gegevens die door ons niet worden betwist. Verder een diploma en een puntenlijst waarmee u wil aantonen dat u als christen uw jaar moest dubbelen. Dit valt echter hier niet uit af te leiden. Verder een document dat stelt dat u een winkel mag uitbaten, ook dit gegeven staat hier niet ter discussie. Een document opgemaakt door een zekere K.(...) M.(...), waarin wordt gesteld dat u over heel wat professionele kwaliteiten beschikt, niets meer en niets minder. Verder toonde u een factuur voor het betalen van de electriciteit. Voorts een artikel geplukt van het internet waarin wordt bericht over de arrestatie van dertien evangelisten vanwege het verspreiden van het christendom op 21 mei 2010. U gevraagd of uw naam hierin wordt vermeld, stelt duidelijk dat dit niet het geval is (cgvs p.4). Gezien bovenstaande observaties kan ook dit artikel niet de appreciatie in positieve zin ombuigen. Verder verwees u nog naar artikels van 'Amnesty International' over de algemene situatie en een rapport over de vrijheid van religie. U gevraagd of in deze rapporten uw naam wordt vermeld, stelt u expliciet dat dit niet het geval is (cgvs p.4). Bijgevolg vermogen ook deze stukken niet de appreciatie inzake uw dossier om te buigen daar ze geen uitstaans hebben met uw persoonlijke asielmotieven. Wat betreft de door u neergelegde attesten opgemaakt door het UZ Leuven (afdeling psychiatrie), dient aangestipt dat men zich hierin baseert op uw verklaringen waaraan, gezien bovenstaande observaties, geen geloof kan worden gehecht. Het loutere feit dat u aan depressies lijdt wordt door het cgvs niet betwist. In dit kader dient nog opgemerkt dat er zich tijdens het gehoor geen problemen hebben voorgedaan. Verder een attest waaruit blijkt dat u gevallen bent, niets meer en niets minder. Dan nog een attest opgemaakt door het UZ Leuven, afdeling dermatologie, dat stelt dat u lijdt aan vitiligo. U liet na uw gehoor nog een artikel, dd. 23/10/2010, aan het cgvs toekomen dat handelde over demonstraties in Caïro en Alexandrië, dit artikel heeft geen betrekking op uw persoonlijke asielmotieven. Vervolgens liet u nog een krantenartikel, dd. 03/01/2011, aan het cgvs toekomen waarin wordt verwezen naar de bomaanslag op de koptische kerk van Alexandrië waarbij 21 kopten om het leven kwamen. Uit dit gegeven op zich kan niet worden afgeleid dat u persoonlijk bij een terugkeer naar Egypte een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Conventie zou moeten koesteren. Op 14 maart 2011 legde u nog een aantal attesten neer ter bevestiging van het feit dat u aan vitiligo lijdt en gebukt gaat onder depressies. Deze motieven werden reeds besproken.

Wat betreft de recente evenementen, de opstand van het Egyptische volk tegen president Hosni Moubarak in januari 2011 en de daaropvolgende manifestaties, dient te worden opgemerkt dat de veiligheidssituatie, alhoewel er onzekerheid heerst ten gevolge van de politieke omwenteling, zich terug normaliseert. De media maken actueel geen melding meer van veralgemeende veiligheidsproblemen die zich zouden hebben voorgedaan sinds het vertrek van Hosni Moubarak en de honderden manifestanten nemen het gewone leven weer op. Op 8 maart 2011 heeft er zich in Caïro een incident voorgedaan naar aanleiding van een manifestatie op initiatief van de christelijke gemeenschap. Aan de oorsprong lag een relatie tussen een christen en een moslimvrouw wat leidde tot een vendetta. Het leger heeft de betrokkenen opgeroepen zich te verzoenen. Hieruit kan niet worden afgeleid dat u, omwille van dit incident, bij een terugkeer naar Egypte problemen zou krijgen. Een kopie van de informatie waarop het cgvs zich baseert werd aan het administratief dossier toegevoegd (zie document MISR2011-004w).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing gedeeltelijk gebaseerd is op een verkeerde feitenvoorstelling. Volgens verzoeker voegt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen woorden toe aan zijn verklaringen, vervormt deze en legt eigen accenten zodat zijn verklaringen een heel nieuwe betekenis krijgen en hij illustreert dit aan de hand van een aantal passages uit de bestreden beslissing en het gehoorverslag. Voorts meent verzoeker dat de dossierbehandelaar zijn eigen mening in de beslissing heeft opgenomen. Hij verwijst naar het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating tot the Status of Refugees" en is van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd in het

opstellen van de feitenvinding. De zorgvuldigheidsplicht laat immers niet toe dat de tegenpartij haar eigen interpretatie van de feiten weergeeft, aldus nog verzoeker.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht in de mate dat elke administratieve beslissing berust op legitieme en wettelijke motieven, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in het bijzonder artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en de artikelen 48 en volgende van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt en de bestreden beslissing niet gegrond is op pertinente, wettelijke en gemotiveerde gronden. Vervolgens onderneemt hij een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende documenten gevoegd: “United States Commission on International Religious Freedom, *USCIRF Annual Report 2011 – Countries of Particular Concern: Egypt*” van 28 april 2011, “Minority Rights Group International, *World Directory of Minorities and Indigenous Peoples – Egypt: Kopts*” van april 2011, “Human Rights Watch, *World Report 2011 – Egypt*” van 24 januari 2011 en antwoorden van de Nederlandse Minister van Buitenlandse zaken op vragen over het recente geweld tegen Koptische Christenen in Egypte dd. 11 april 2011.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). In zoverre verzoeker behoudens het zorgvuldigheidsbeginsel nog andere beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat hij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat hij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk is. In de mate verzoeker stelt dat de “artikelen 48 en volgende” van de vreemdelingenwet worden geschonden wijst de Raad erop dat vernoemd artikel 48 bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend, en dat dit echter een algemeen geformuleerd artikel is, dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie beroepen om asiel te verkrijgen. Voorts komt het niet aan de Raad toe na te gaan welke andere bepalingen van deze wet verzoeker geschonden acht.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij de door hem ingeroepen asielmotieven totaal niet aannemelijk heeft gemaakt. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) verzoekers kennis met betrekking tot het opvangtehuis waar hij sinds januari 2010 als vrijwilliger zou hebben gewerkt, bijzonder beperkt is zoals wordt uiteengezet, (ii) het de nodige verbazing wekt dat hij niet de moeite zou hebben genomen om zijn collega's op de hoogte te brengen van zijn beweerde arrestatie op 7 mei 2010, waarbij hij door drie leden van de Staatsveiligheid zou zijn bedreigd en aangemaand zijn ‘verkondiging’ van het christendom te stoppen, zodat ze op zijn minst zouden weten dat ze extra op hun hoede moesten zijn en ze erop voorbereid waren dat er iets zou kunnen gebeuren, temeer verzoeker vermoedt te zijn verklikt; gezien bovenstaande observaties ook zijn verklaring op 14 mei 2010 nog eens te zijn opgepakt, niet kan overtuigen, appreciatie welke nog versterkt wordt door de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het gegeven of de drie personen die zijn winkel binnenvielen al dan niet vertelden wie ze waren, (iii) zijn totale gebrek aan kennis wat betreft het door hem gebruikte reisdocument en zijn vergoelijking hiervoor niet kunnen overtuigen en het CGVS beletten om zich een beeld te vormen van de wijze waarop hij het land precies heeft verlaten, vaststelling welke andermaal zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt, (iv) het niet kan overtuigen dat hij weliswaar verklaart dat zijn collega-vrijwilligers op 24 mei 2010 door de Staatsveiligheid werden opgepakt doch dat hij geen weet heeft van hoe het hun verder is vergaan vermits ervan kan worden uitgegaan – mocht er enig geloof kunnen worden gehecht aan de door hem aangehaald asielmotieven – dat hij al het mogelijke zou doen om informatie over zijn collega's te vergaren aangezien dergelijke informatie essentieel is om zijn vrees voor vervolging correct te kunnen inschatten, (v) mocht de Staatsveiligheid daadwerkelijk naar hem op zoek zijn geweest en de moeite zou hebben genomen verschillende keren zijn thuisadres in Dachila op te zoeken, ervan kan worden uitgegaan dat ze zich ook op het adres in Assiout, naar waar zijn ouders verhuisden, zouden zijn komen vergewissen of hij al dan niet daar verbleef en het feit dat dit niet is gebeurd andermaal zijn

geloofwaardigheid ondermijnt, (vi) de door hem neergelegde documenten hetzij betrekking hebben op gegevens die niet worden betwist, hetzij geen uitstaans hebben met zijn persoonlijke asielmotieven, hetzij gebaseerd zijn op zijn verklaringen, waaraan geen geloof kan worden gehecht, zoals uitvoerig wordt toegelicht en (vii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat, hoewel er onzekerheid heerst omwille van de politieke omwenteling, de veiligheidssituatie in Egypte zich terug normaliseert en de media actueel geen melding meer maken van veralgemeende veiligheidsproblemen die zich zouden hebben voorgedaan sinds het vertrek van Hosni Mubarak.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste en tweede middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 5 april 2011 (CG nr. 1014915), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5.3. Voorts kan verzoeker niet overtuigen waar hij beweert dat de feitenweergave in de bestreden beslissing tendentiekus zou zijn. Dat in de beslissing andere bewoordingen zijn gebruikt dan de woorden die verzoeker zelf gebruikte, betekent nog niet dat dit de betekenis van verzoekers verklaringen op dusdanige wijze zou veranderen dat het niet meer over dezelfde feiten zou gaan. De Raad stelt vast dat het feitenrelaas van de bestreden beslissing alle voor het relaas van verzoeker relevante feiten uit het administratief dossier overneemt en de feitenweergave in het verzoekschrift in essentie overeenstemt met de feitenweergave in de bestreden beslissing. De Raad stelt daarenboven vast dat verzoekers kritiek op de feitenvoorstelling in de bestreden beslissing, zoals toegelicht aan de hand van de door hem in voorliggend verzoekschrift aangehaalde passages, berust op een selectieve lezing van het gehoorverslag. De Raad benadrukt te deze nog dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verplicht is om een integrale weergave van de verklaringen van verzoeker in de bestreden beslissing op te nemen vermits deze zich in het administratief dossier bevinden en verzoeker die te allen tijde kan raadplegen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden aangenomen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord en dat de bestreden beslissing is gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, met inbegrip van verzoekers verklaringen, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

Waar verzoeker in dit verband nog verwijst naar het *'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status'*, merkt de Raad op dat uit niets kan worden afgeleid dat de dossierbehandelaar tijdens het interview of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de beslissing beïnvloed zouden zijn geweest door hun persoonlijke overtuiging dat verzoeker een "undeserving case" (onwaardige zaak) zou zijn.

2.6.1. Betreffende zijn kennis over het opvanghuis 'Anba Antonios', wijst verzoeker erop dat uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat hij enkel een verband vermoedt tussen zijn vrijwilligerswerk in het opvanghuis en de aanval tegen hem, doch hij hierover geen zekerheid heeft. Hij benadrukt dat zijn

engagement in het opvanghuis beperkt was en hij acht het in het kader van dit beperkte engagement dan ook zeer normaal dat hij niet de achternamen kent van de andere mensen die er ook vrijwillig werken en hij evenmin weet wanneer het tehuis is opgericht. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich laat meeslepen in een redenering betreffende het normale handelen van een vrijwilliger. Volgens verzoeker gaat het Commissariaat-generaal er ten onrechte van uit dat een vrijwilliger geïnteresseerd en geëngageerd is en dat er onder vrijwilligers gekeuveld wordt over de beweegredenen om zich in te zetten, terwijl het voor verzoeker, en waarschijnlijk voor het merendeel van hen die tot een bepaald geloof behoren zonder hiervoor echt te hebben gekozen, niet meer dan normaal is te doen wat een priester heeft gevraagd. Tevens is verzoeker de mening toegedaan dat de opmerking in de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat het werk als vrijwilliger een enorme betrokkenheid veronderstelt zodat het niet meer dan logisch zou zijn dat verzoeker alles in het werk zou stellen om zijn collega's, potentiële slachtoffers, op de hoogte te brengen van de aanval op zijn persoon, te ver gaat. De normale gang van zaken is dat een slachtoffer uit vrees precies doet wat er wordt gevraagd en zich onthoudt van heldendaden, aldus verzoeker. Hij besluit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onredelijke en onrealistische redeneringen hanteert welke uitmonden in een onredelijke besluitvorming, namelijk de ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

2.6.2. Met dergelijke betoog slaagt verzoeker er niet in aanvaardbare of plausible verklaringen aan te voeren die de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen of ontkrachten. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

In casu stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoeker amper toelichting kon geven over de plaats waar hij beweert vrijwilligerswerk te hebben gedaan, zijnde het opvangtehuis 'Anba Antonios'. Of verzoeker nu zelf het initiatief nam om als vrijwilliger te werken of dat hij dat op verzoek zou hebben gedaan van de priester wijzigt niets aan het oordeel dat van een vrijwilliger enige interesse en engagement mag verwacht worden. Bovendien haalde verzoeker dit vrijwilligerswerk aan als mogelijke oorzaak voor zijn problemen die hij met de Egyptische veiligheidsdienst zou hebben ondervonden. Verzoeker stelt weliswaar tijdens het gehoor dat zijn belagers van de veiligheidsdienst deden alsof hij een missionaris was, ze wilden weten voor wie hij missies deed en ze zeiden dat hij banden had met de missionaris, doch uit zijn verklaringen blijkt dat hij verschillende keren de aanval op zijn persoon door de veiligheidsdiensten linkt met het vrijwilligerswerk voor 'Anba Antonias'. Aangezien dit vrijwilligerswerk dus blijkbaar een belangrijk deel uitmaakt van zijn asielrelaas, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij beter op de hoogte zou zijn van de organisatie van het opvanghuis en van de andere mensen die er met hem samenwerkten. In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, acht de Raad het voorts geenszins plausibel dat verzoeker zijn collega's in het opvangtehuis niet op de hoogte zou hebben gebracht van zijn beweerde arrestatie op 7 mei 2010, waarbij hij door drie leden van de Staatsveiligheid zou zijn bedreigd en zou zijn aangemaand om zijn 'verkondiging' van het christendom te stoppen, zodat ze op zijn minst zouden weten dat ze extra op hun hoede moesten zijn en ze erop voorbereid waren dat er iets zou kunnen gebeuren. Dit klemmt des te meer daar verzoeker vermoedt te zijn verklikt (administratief dossier, stuk 5, p. 3), reden te meer om zijn vrienden, vrijwilligers en personen die in het opvanghuis verblijven te waarschuwen. Zelfs indien verzoeker zich zou hebben onthouden van "heldendaden", zoals hij dit in zijn verzoekschrift noemt, en uit schrik gewoon doet wat gevraagd wordt is de Raad van oordeel dat indien deze feiten zich in werkelijkheid zou hebben voorgedaan verzoeker minstens de priester zou hebben verwittigd. Verzoekers nalatigheid in dit verband doet, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas.

2.7.1. Wat betreft de vervolging door de autoriteiten omwille van zijn activiteiten in het opvanghuis, herhaalt verzoeker dat uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat hij enkel een verband vermoedt tussen zijn vrijwilligerswerk in het opvanghuis en de aanval tegen hem. Ondanks deze verklaringen houdt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter vol dat het vrijwilligerswerk constitutief is voor de vervolging, aldus verzoeker. Hij voert aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit het oog verliest dat hij Kopt is en behoort tot een religieuze minderheid in zijn land van herkomst. Over het behoren tot deze sociale groep of over de religie zelf werden echter bijna geen vragen gesteld. Verzoeker vervolgt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts oog heeft voor het incident waarvan hijzelf vermoedt dat het aan

de grondslag ligt van zijn vervolging, terwijl de actuele situatie voor Kopten in Egypte en de algemeen gekende informatie hieromtrent duidelijk melding maakt van geweld en discriminatie ten aanzien van deze religieuze groep. Verzoeker herhaalt in dit verband dat hij verklaarde op jonge leeftijd te zijn lastiggevallen door oudere jongens en hij wijst erop dat hij melding heeft gemaakt van discriminatie jegens hem. Zo heeft hij een aanbeveling neergelegd van een zekere K. M., waarover in de bestreden beslissing slechts wordt gesteld dat hierin enkel melding wordt gemaakt van verzoekers professionele kwaliteiten. Verzoeker laakt dat hij niet de kans heeft gekregen om dit document volledig toe te lichten. Hij wilde aan de hand van dit stuk immers aantonen dat hij als Kopt bij het zoeken naar werk gediscrimineerd werd. Hij werkte namelijk als afwasser op een boot, terwijl K. M., de manager van de boot, meende dat verzoekers kwaliteiten zouden moeten leiden tot een administratieve functie. Uit het gehoorverslag blijkt volgens verzoeker dat hij meerdere malen een poging heeft gedaan om de discriminatie ten aanzien van Kopten te melden, doch de dossierbehandelaar absoluut niet geïnteresseerd bleek in dit gegeven. Hij verwijst naar de *"Guidelines on international protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees"*, waaruit blijkt dat discriminatie wel degelijk een grond tot toekenning van beschermingsstatuut kan zijn indien de fundamentele mensenrechten ernstig worden ingeperkt. Verzoeker is van oordeel dat het feit dat hij als Kopt bepaalde functies niet of veel moeilijker kan uitoefenen en dat het voor hem moeilijker is om aan een diploma te geraken, een discriminatie is welke een vervolging uitmaakt. Ter staving van zijn betoog verwijst hij naar de rapporten die als bijlage aan het verzoekschrift worden gevoegd en waarin onder meer melding wordt gemaakt van geweld en discriminatie ten aanzien van Koptische christenen, geweld dat sinds februari 2011 nog is toegenomen. Tevens blijkt volgens verzoeker uit de door hem bijgebrachte informatie dat ten aanzien van Koptische christenen vaak buitengerechterlijke veroordelingen gebeuren die vaak uitmonden in de dood of ernstige verwondingen, dat vanuit de overheid bij conflicten wordt aangemoedigd tot verzoening doch dit vaak slechts schone schijn blijkt en slachtoffers worden aangemoedigd om hun eisen te laten vallen, dat ondanks verklaringen van de overheid dat er geen actief discriminatiebeleid wordt gevoerd, Koptische christenen de facto worden gediscrimineerd in de toegang tot bepaalde posten en deze discriminatie ook aanwezig is in het onderwijs. Volgens verzoeker heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn situatie als Koptisch christen slechts zeer summier behandeld, ondanks de zeer toegankelijke informatie betreffende het onderwerp. Hij is van oordeel dat er in de huidige context van verhoogd geweld sinds het aftreden van president Moubarak wel degelijk sprake kan zijn van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Minstens is er in geval van terugkeer sprake van een reëel risico op schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming, aldus nog verzoeker.

2.7.2. Waar verzoeker benadrukt dat hij enkel een verband vermoedt tussen zijn vrijwilligerswerk en zijn problemen en hij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt ondanks deze verklaringen vol te houden dat het vrijwilligerswerk constitutief is voor de vervolging, herhaalt de Raad dat verzoeker dit werk als mogelijke reden van zijn problemen aanhaalt tijdens het gehoor en dit zelfs nog toelicht door te stellen dat hij moet verklikt geweest zijn en andere vrijwilligers thans ook zijn opgepakt: *"Ik denk ik vermoed dat, dat de mensen die in de buurt wonen hen verklikt hebben en dat daardoor ik en de anderen die er werken vervolgd worden. (...) Hebben ze allusie gemaakt op uw werk in Anba Antonios? Neen, nooit. Waarom hebben ze u van het verkondigen beschuldigd? Eerlijk, ik weet het niet, mensen moeten me verklikt hebben. Wie dan wel? Ik weet het niet, ik vermoed dit enkel."* Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker werd gevraagd om welke redenen hij Egypte verlaten heeft en hij tijdens het gehoor de mogelijkheid heeft gekregen om al zijn problemen uiteen te zetten. Als enige rechtstreekse vluchtaanleiding haalt verzoeker de problemen aan met de staatsveiligheid die op 7 mei 2010 zouden zijn begonnen. Gevraagd of hij voordien ooit problemen heeft ondervonden met de Egyptische autoriteiten, antwoordde verzoeker ontkennend (administratief dossier, stuk 5, p. 2-4). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker laat uitschijnen maakt hij zelf van het vrijwilligerswerk het essentiële en constitutieve element van zijn relaas.

2.7.3. In zoverre verzoeker in voorliggend verzoekschrift aanhaalt het slachtoffer te zijn geweest van discriminatie omwille van zijn religie, benadrukt de Raad dat om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, het ontzeggen van bepaalde rechten en de discriminatie van dien aard dienen te zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Krachtens artikel 48/3 vreemdelingenwet moeten daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève "a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn

van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)". Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte noch tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch in onderhavig verzoekschrift gewag van dergelijke problemen. Immers, hij haalt als concrete vormen van discriminatie slechts aan dat hij werd geslagen door oudere jongeren (administratief dossier, stuk 5, p. 2: *"Ik werd vervolgd, ik was 8 à 9 jaar, er waren jongeren die een beetje ouder waren en ze hebben me lastiggevallen en me geslagen"*) alsook dat hij op zijn werk zou zijn gediscrimineerd doordat hij een job moest doen die van een lager niveau was dan zijn kwalificaties, overigens een blote bewering die niet wordt gestaafd door enig objectief element. Immers, uit de door verzoeker bijgebrachte aanbevelingsbrief, opgemaakt door K.M., kan geenszins worden afgeleid dat verzoeker zou zijn gediscrimineerd op de arbeidsmarkt vermits, zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, in het document in kwestie louter wordt gesteld dat verzoeker over heel wat professionele kwaliteiten beschikt. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot een verwijzing naar algemene rapporten waaruit blijkt dat Koptische christenen in Egypte te maken krijgen met discriminatie. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie voor Kopten in Egypte en een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties dienaangaande, zonder deze te betrekken op zijn individuele en persoonlijke situatie, volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Uit de door verzoeker aangehaalde rapporten blijkt dat de situatie voor Kopten in Egypte zorgwekkend is doch uit niets kan afgeleid worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van bepaalde algemene rechten op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij behoort tot de sociale groep van de christenen in Egypte, dient te worden opgemerkt dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. Gelet op bovenstaande overwegingen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij louter op basis van zijn geloofsovertuiging in Egypte wordt vervolgd. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant.

2.8.1. Tot slot is verzoeker van oordeel dat hij met betrekking tot zijn reisweg zeer aannemelijke verklaringen heeft afgelegd. Volgens verzoeker is het normaal dat hij de instructies van de smokkelaar volgt. Verzoeker voert aan dat hij slechts tijdens de controle over het paspoort beschikte, waarvan hij denkt dat het een Europees paspoort was vanwege de rode kleur. De smokkelaar was op het ogenblik dat verzoeker de controle passeerde niet aanwezig. Deze bevond zich op dat moment immers op een afstand. Verzoeker acht het perfect aannemelijk dat de smokkelaar ervan uitgaat dat zo weinig mogelijk informatie voor hem het minste risico inhoudt. Hij wijst erop dat een controle op de luchthaven in de eerste plaats gebeurt op grond van het paspoort en meent dat het perfect mogelijk is dat bij vertoning ervan geen verdere vragen worden gesteld. Indien echter een gedetailleerde controle zou hebben plaatsgevonden, zou natuurlijk de valsheid van het paspoort blijken en zou hij dit onmogelijk, hoe goed ook voorbereid, kunnen rechtzetten, aldus verzoeker.

2.8.2. De Raad benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zijn reisweg en de door hem gebruikte documenten waarmee hij reisde voldoende kan toelichten en dat zijn verklaringen hieromtrent minstens klaar en ondubbelzinnig zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker enerzijds niet weet op wiens naam het vals paspoort stond en welke nationaliteit er in was opgenomen en anderzijds onwetend is omtrent de aanwezigheid van een reisvisum in het paspoort. Het is niet aannemelijk dat verzoeker geen precieze informatie kan verschaffen over de persoon die vermeld stond in het paspoort, en dan nog wat betreft eenvoudige en cruciale informatie zoals de naam, de geboortedatum en de nationaliteit. Bovendien is het niet aannemelijk dat hij niet weet of er een visum in was aangebracht. De Raad verwacht niet dat alle details van een paspoort gekend zijn doch van een vreemdeling die reist met een vals paspoort wordt wel verwacht dat hij minstens de naam, geboortedatum, geboorteplaats, verkregen visa, het land en het doel waarvoor de visa werden verkregen, zonder enig probleem zou kunnen meedelen, gelet op de kans die hij loopt om bij een controle te worden aangehouden en ondervraagd omtrent zijn identiteit en zijn reisdoel. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat verzoeker op de hoogte was van het gegeven dat er veelvuldige en grondige controles op individuele basis zouden gebeuren omtrent zijn identiteit en zijn reisdoel en dit

zowel bij vertrek als bij aankomst, en dat een reis met beweerde valse documenten grondig wordt voorbereid teneinde het risico om tijdens een van de controles door de mand te vallen te minimaliseren. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen nuttige elementen omtrent het vals paspoort kon vermelden zodat ernstig kan getwijfeld worden aan de bewering dat hij met een vals paspoort reisde. Bovendien moet verzoeker minstens in het bezit geweest zijn van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Hij kan echter geen reisbescheiden voorleggen en maakt aldus op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Dergelijke houding getuigt naar het oordeel van de Raad van een manifest gebrek aan medewerking. De opmerkingen in het verzoekschrift doen geen afbreuk aan bovenstaande overwegingen.

2.9. De overige motieven van de bestreden beslissing, met name waar wordt gesteld dat (i) het totaal niet kan overtuigen dat verzoeker weliswaar verklaart dat zijn collega-vrijwilligers op 24 mei 2010 door de Staatsveiligheid werden opgepakt doch dat hij totaal geen weet heeft van hoe het hun verder is vergaan vermits ervan kan worden uitgegaan – mocht er enig geloof kunnen worden gehecht aan de door hem aangehaald asielmotieven – dat hij al het mogelijke zou doen om informatie over zijn collega's te vergaren aangezien dergelijke informatie essentieel is om zijn vrees voor vervolging correct te kunnen inschatten en dat (ii) mocht de Staatsveiligheid daadwerkelijk naar hem op zoek zijn geweest en de moeite zou hebben genomen verschillende keren zijn thuisadres in Dachila op te zoeken, ervan kan worden uitgegaan dat ze zich ook op het adres in Assiout, naar waar zijn ouders verhuisden, zouden zijn komen vergewissen of hij al dan niet daar verbleef en het feit dat dit niet is gebeurd andermaal zijn geloofwaardigheid ondermijnt, alsook de motivering betreffende de overige door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, worden in voorliggend verzoekschrift niet betwist, laat staan ontkracht zodat de uitgebreide motivering dienaangaande, die steun vindt in het administratief dossier, onverminderd overeind blijft en beschouwd wordt als zijnde hier hernomen.

2.10. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.11. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst, wat hij in casu niet aantoonde. De Raad stelt immers vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op geen andere gronden beroept dan de elementen aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag. Aangezien verzoekers feitenrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en het loutere feit Kopt te zijn in Egypte niet volstaat dat er sprake is vervolging, kan hij zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van dit relaas liggen om

aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 a) of b) van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (CEDOCA-antwoorddocument MISR2011-004w van 15 februari 2011 en laatst geüpdate op 23 maart 2011) dat de veiligheidssituatie zich na de opstand van het Egyptische volk tegen president Hosni Moubarak in januari- februari 2011 en de daaropvolgende manifestaties, opnieuw normaliseert en er zich sinds het vertrek van Hosni Moubarak geen veiligheidsproblemen meer hebben voorgedaan. Dienvolgens dient te worden geconcludeerd dat er actueel in Egypte geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat in hoofde van verzoeker evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

2.12. Waar verzoeker in fine vraagt, om in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor een herverhoor teneinde bijkomend onderzoek te doen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. SMETS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS

M.-C. GOETHALS